

KEVIN SANDS

ALCHYMIKŮVA
SIFARA

ZRÁDCOVA DÝKA

HLEDEJ PRAVDU

ODHAL NEPŘÍTELE

ZŮSTAŇ NA ŽIVU

FRAGMENT

Alchymistova šifra Zrádcova dýka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kevin Sands

Alchymistova šifra – Zrádcova dýka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KEVIN SANDS

ALCHYMISTOVA
SIFRA
ZRÁDCOVA DÝKA

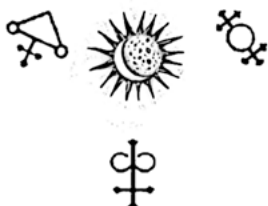
FRAGMENT

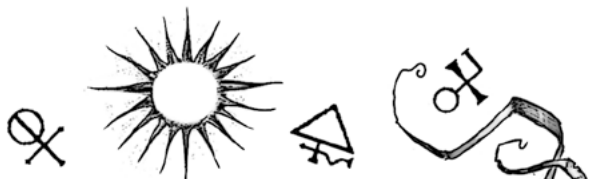

Od té doby, co opustil univerzitu s dvěma tituly z teoretické fyziky, působil jako vědecký pracovník, obchodní poradce, učitel a profesionální hráč pokeru. Jeho bestselerová série *Alchymistova šifra* získala 28 různých ocenění. Kevin Sands žije v kanadském Ontariu.

Olga Zakis úspěšně ilustrovala desítky knih pro děti a mládež a podílela se na jejich grafické úpravě. Její osobitý, nezaměnitelný styl, který je u ruských čtenářů velmi oblíbený, vyniká zejména v žánru fantasy. Čeští čtenáři její ilustrace znají z úspěšné fantasy série *Časodějové*. Série *Alchymistova šifra* představuje její první spolupráci s českým nakladatelstvím.

STŘEDA 3. BŘEZNA 1666

NÁM KRÁSA ŠEREDØU,

ŠEREDA KRÁSØU

Byla to nehoda,“ hlesl jsem. Kočár hořel jasně oranžovým plamenem. Konstrukci stravovaly plameny a na silnici dopadaly dýmající cáry hedvábných záclonek. Kostra získala uhlově černou barvu, zatímco z čalounění sedadel uvnitř odletovaly knoflíky jako šlehající blesky.

Tom si s hrůzou tiskl dlaně k obličejí. „Já ti to říkal,“ šeptal a zíral na pomalu se hroučící kočár. Naše boty se bořily do bláta. „Říkal jsem ti to.“

Z ohně sálalo horko, ale ani bez něj bych nevnímal zimní chlad. Obličej mi planul studem. „Byla to nehoda.“

„Já ti to říkal.“

Sally stála vedle Toma, hlavu sklopenou, dlaní si zakrývala oči a do obličejí jí padaly kaštanové lokny. Ještě nikdy jsem ji neviděl tak zklamanou. „Ach, Christophere.“

O dřevěný plot za námi se opíral farmář, jeho žena a dvě malé dceřy. Z dálky po nás nervózně pokukoval dobytek. Dívky ohromeně

kulily oči. Jejich otec žvýkal stéblo slámy a hodnotil plameny pohledem.

„Něco takovýho sem eště neviděl,“ prohlásil.

„Byla to nehoda,“ zopakoval jsem.

Přikývl. „To teda byla.“

Před námi užasle čekalo dvacet králových mužů na koních. Dva z nich seskočili ze sedel a konejšili čtyři koně, které odřízli od našeho kočáru. Ve vzduchu visel pach kouře a krav.

Tom zasténal. „Proč jsi neposlouchal? Proč? Zbývaly už jenom dvě hodiny a byli bychom zpátky v Londýně, v pěkně suchém pokoji, a setkali bychom se s králem. Všichni by byli spokojení a řekli bychom: *Je nám ctí se s vámi zase setkat, Vaše Výsosti*, místo abychom říkali: *Prokryndáčka, Vaše Výsosti, doufáme, že jste nechtěl ten kočár zpátky, protože tak trochu shořel.*“

Sally zavrtěla hlavou. „Ach, Christopher!“

Neměl jsem čas odpovědět. Dorazil velitel naší skupiny. Původně jel vepředu, ale vrátil se, když zpozoroval, že se jeho muži zastavili. Nebo spíš když zpozoroval, jak před vozy se zásobami hoří králův kočár.

Pomaloučku projížděl bahnem. Jeho kůň, veterán mnoha bitev, se nezdál být vyvedený z míry ohněm.

Lord Ashcombe, králův správce, seskočil ze sedla. Jako obvykle byl celý v černém a měl na sobě kožešinu proti chladu. Zpod pásky přes levé oko se táhla ošklivá jizva až k ústům, jejichž koutek kvůli tomu zůstával pozvednutý v setrvalém úšklebku. Za opaskem měl naleštěné, perletí vykládané pistole, s rukojetmi obrácenými dopředu.

Chvilí se díval na kočár. Pak mě popadl za límec a přitáhl si mě k sobě.

Jeho hlas skřípal jako štěrk. „Vysvětli mi to.“

„Byla to nehoda,“ řekl jsem.

Tvářil se, jako kdyby mě nejradši přiložil do ohně. Rychle jsem pokračoval.

„Totiž..., ehm... no... Tom a já jsme si povídali a... a já jsem řekl, že by bylo úžasné, kdyby... kdyby se dalo připevnit na kočár dělo. A vystřelit z něj.“

„Nesmysl,“ zavrčel lord Ashcombe. „Zpětný ráz by ho převrátil jako uschlý list.“

„No, ano. To Tom taky říkal. Ale pak mě napadlo: co kdybyste měl dvě děla? Každé na jedné straně, takže byste mohl vystřelit z obou současně. A vyrobit ten kočár z oceli místo ze dřeva, aby se neroztříštil. Pak byste mohli vjet takovým kočárem mezi nepřátele a vypálit z něj. Bylo by to něco na způsob bitevního křižníku, jenže na souši. Pohyblivá dělostřelecká baterie.“

Lord Ashcombe se zahleděl do dálky. „Pohyblivá dělostřelecká baterie...,“ zopakoval. Pak zamrkal. „Proč o tom vůbec uvažuju?“

Sevřel mě pevněji. Na člověka, kterému na pravé ruce zbývaly jen tři prsty, měl opravdu silný stisk. Málem jsem ho upozornil, že mě škrtí, ale pak mě napadlo, že o to mu nejspíš právě jde.

Pokračoval jsem. „Každopádně... ehm... pochopitelně jsme neměli dvě děla, ale... no, víte, jak jsem včera večer vyrobil ty ohňostroje? Na oslavu toho, že se dnes konečně vrátíme do Londýna? Vzpomněl jsem si, že v lékárnickém opasku ještě jednu rachejtli mám.“

Ve skutečnosti jsem tam měl tři, ale nepovažoval jsem za moudré se o tom zmiňovat.

„Takže... no...,“ řekl jsem Tomovi, že by to ani nemuselo být dělo. Mohli bychom na nepřátele střílet rakety. Nazvat je třeba Blackthornův ohňomet! A... no, to je jedno. Každopádně jsem se nabídl, že mu to ukážu.“

Tom jako kdyby se snažil zanořit do bláta. Jelikož byl zhruba třikrát větší než já, jeho snaha nebyla nijak zvlášť úspěšná.

Pokusil jsem se ho vytáhnout z maléru. „Tom říkal, že to je špatný nápad, opravdu to říkal. Ale já jsem si pomyslel, jak by mohl být výzkum špatným nápadem? Vždycky se dozvíte něco nového, i když neuspějete. Tak to říkával mistr Benedikt.“

To byla částečně pravda. Totiž, můj zesnulý mistr to opravdu říkal – ačkoliv mu to nebránilo v tom, aby mě čas od času potrestal. „Takže jsem přivázal rachejtli k holi a zapálil jsem ji. Měla odletět na louku, ale... no... ta cesta byla hrozně hrbolatá a já... tak trochu se mi vymkla z ruky. Jenom na vteřinku.“

Někdy ale záleží právě na té vteřině. Lord Ashcombe probodl Toma pohledem. „Nemohls ho zastavit?“

„Já to zkoušel,“ zakvílel Tom. „Zkoušel jsem to. Ale víte, jaký je.“

Králov správce se podíval na mě. „Ano,“ řekl nakonec. „Myslím, že vím.“

Pustil mě. Byl jsem moc rád, že můžu zase dýchat. Dokonce jsem si pomyslel, že z toho vyvážnu bez zranění.

Potom mi lord Ashcombe urovnal pomačkaný límec. To nevěstilo nic dobrého.

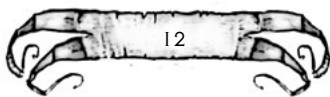
„Nasedněte,“ pokynul.

Vojáci osedlali tažné koně, které osvobodili od zuhelnatělých zbytků kočáru. Kočí se vyhoupl na jednoho z nich. Tom a Sally, s posledním pohledem plným hlubokého zklamání, si vyskočili na další dva – Sally pomohl jeden z vojáků.

„Omlouvám se,“ zamumlal jsem a vykročil jsem k poslednímu volnému zvířeti.

Lord Ashcombe mi zapíchl prst do prsou. „Kam myslíš, že jdeš?“

„Říkal jste, abychom si...“

Pomalů zavrtěl hlavou.

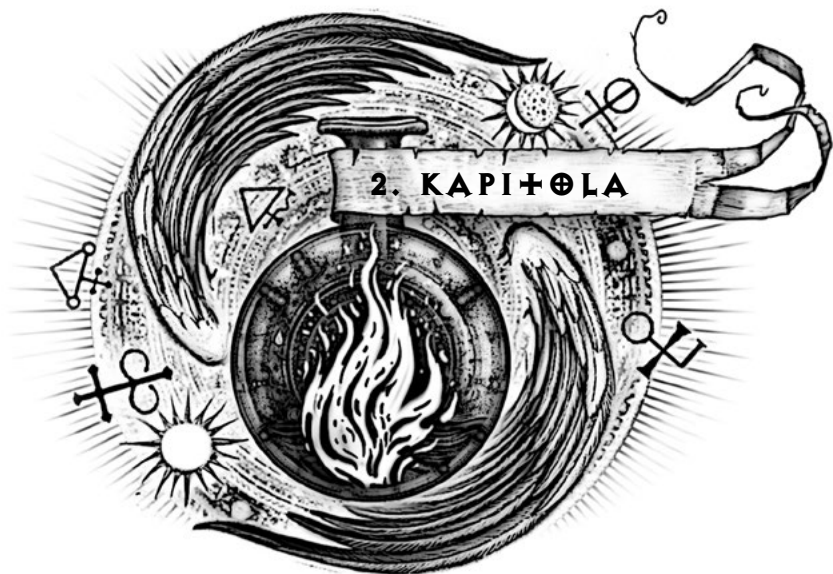
S hrůzou jsem si uvědomil, co tím myslí. „Ale... Jsme ještě pět nebo šest mil od Londýna!“

„Myslíš?“ Zamyšleně se zahleděl na cestu před námi. „Já bych řekl, že takových sedm.“

„Můj pane... Já... Byla to nehoda!“

Lord Ashcombe se vyhoupl do sedla. „Rozumím. Jestli se ti nechce šlapat pěšky...“ trhl palcem k doutnající hromadě za mnou, „klidně použij ten kočár.“

Byla tu ještě jedna politováníhodná okolnost. Na dobré silnici by cesta k městu trvala dvě hodinky, ale sněhové závěje, které zbyly po tvrdé zimě, proměnilo stále teplejší slunce ve vodu a z cest se staly dlouhé pásy bahna, takže trvalo téměř dvojnásobek té doby, než jsem se jím – s nohama úpícíma bolestí – dobrodil na dohled od London Bridge.

Vzdychl jsem. Původně jsme se chystali zastavit na jižním břehu Temže a nechat se převézt přes řeku k Whitehallu, kde král Karel II. čekal na náš návrat. Ale když jsem se teď blížil k mostu, uvědomil jsem si, že jsem zapomněl na něco podstatného.

Neměl jsem čím zaplatit převozníkovi. Když jsme v listopadu s Tomem a Sally opouštěli Londýn a vydávali se na vyzvědačskou výpravu pro krále, lord Ashcombe mi dal plný měšec mincí, abych je použil pro naši potřebu. Peníze se velice hodily, nejdřív v Paříži a pak i po ztroskotání na pobřeží Devonshiru. Ale od prosince, kdy nás lord Ashcombe přijel s královými muži zachránit, platil za

všechny naše potřeby on, takže jsem mu peníze vrátil a zůstal jsem na mizině.

Skvělé. Teď se budu muset ještě plahočit přes celé město. Ačkoliv jsem byl příšerně unavený, jednu věc jsem na tom přece jen vítal.

Byl jsem sice pryč jenom čtyři měsíce, ale měl jsem pocit, jako kdyby to byla věčnost. Za celý život jsem neopustil Londýn: nejdřív jsem žil v sirotčinci Cripplegate a potom s mistrem Benediktem v Blackthornově lékárně. Mé poslední cesty byly neuvěřitelně dobrodružné – a děsivé –, ale když jsem teď unavený a zabahněný přecházel London Bridge, cítil jsem obrovskou úlevu.

Život se vrátil.

Vloni Londýn ochromila hrozná morová rána. Když jsem odjížděl, ulice byly prázdné a ve městě vládl strach a pláč. Teď tu panoval obvyklý mumraj.

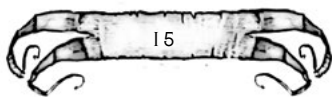
Ulice nebyly plné tak jako před nemocí, to je pravda. Ale opět po nich proudili lidé: poutníci, chovatelé, kteří vedli ovce na trh, kočí, kteří s klením pokřikovali na pěší, ať uhnou. Byl to ohlušující, ale svým způsobem krásný ruch.

Něco z temnoty však přece jen přetrvávalo. Řada obchodů, jež jsem míjel, byla poškozená – měly rozbité výlohy a vyvrácené dveře. Část obyvatel Londýn v zoufalství opustila a po nich přišli zoufalí lidé – nebo jednoduše zločinci. Některé domy byly vyloupeny.

Při tom pohledu se mi svíral žaludek. Byl jsem pryč hodně dlouho. Co můj obchod? Taky ho vyrabovali?

Měl jsem jít rovnou do paláce, ale nedokázal jsem přestat myslet na lékárnu. Stála víc k severu, ne při cestě do Whitehallu. Přes to jsem ji musel vidět.

Navzdory bolavým nohám jsem přidal do kroku.

Skoro jsem běžel, dokud jsem neviděl ceduli s velkými červenými písmeny.

BLACKTHORN

Pod ní menší nápis:

ÚLEVA OD VŠECH NEDUHŮ

Slova zdobily zeleně namalované listy břechťanu a zlatý roh jednorozce. Kdysi zářivé barvy dlouhodobým zanedbáváním vybledly a řetězy, na nichž cedule visela, byly pokryté rzí. Výlohy byly špinavé, práh celý od bahna. Čekalo mě tu hodně práce, než vrátím lékárnu do stavu, v jakém měla být.

Ale pořád stála. Žádná rozbitá okna, žádné vylomené dveře. Div jsem se nerozplakal úlevou. Londýn je sice moje rodné město, ale mým domovem byl tenhle obchod, tenhle dar od mistra Benedikta.

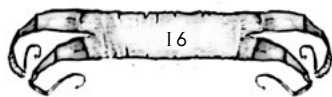
A někdo na mě čekal. Z ploché střechy vysoko nade mnou se snesla holubice a se zapleskáním bíločerně kropenatých křídel mi přistála u nohou. Přeběhla mi přes zablácené boty a pozdravila mě zavrskáním.

„Bridget!“

Zvedl jsem ji. Když jsme ráno vyrazili na cestu, pustil jsem ji z klece, aby si protáhla křídla. Odletěla do modré oblohy a takřka okamžitě mi zmizela z dohledu.

„Kde jsi byla?“ pokáral jsem ji. „Musel jsem jít pěšky a úplně sám.“

Zavrkala a přitulila se mi k dlani. Asi jsem jí to nemohl vyčítat. Holubi mají neuvěřitelně dobrý orientační smysl a Bridget byla bystřejší než všichni ostatní ptáci, jaké jsem kdy poznal. Když

jsme před třemi dny s lordem Ashcombem vyrazili z Brightonu, byla čím dál neklidnější. Myslím, že chápala, že se vracíme domů.

Aspoň že byla v pořádku. Nechal jsem si ji posazenou na předloktí a vylovil jsem klíč. Právě jsem odemkl, když jsem uslyšel volání.

„Christophere?“

Ohlédl jsem se. Ze dveří hostince *U chybějícího prstu* naproti přes ulici vyběhla vysoká sedmnáctiletá dívka. Byla to Dorothy, dcera hostinského, v zástěře servírky. Ani se neobtěžovala obléknout si kabát.

„Jsi to ty!“ řekla a na přivítanou mě objala. Kdybych snad měl nějaké pochybnosti o tom, že je mor za námi, teď by se rozplynuly. V den, kdy jsem odjížděl, by se mě nedotkla ani za všechno bohatství králů.

Zasmála se a pustila mě. „Co je nového? Říkal jsi, že budeš nějakou dobu pryč – netušila jsem, že tím myslíš měsíce. Bála jsem se, že ta nemoc... To jsou pistole?“

Dorothy zírala na můj opasek. A opravdu, měl jsem za ním zastrčené dvě křesadlové pistole, rukojetmi dopředu, jako je nosil lord Ashcombe. Ačkoliv ty moje nebyly ani zdaleka tak pěkné jako zbraně králova správce. Žádné ořechové dřevo vykládané perletí, hlaveň zdobená rytinami, chránič kohoutku. Prostě obyčejné, funkční pistole.

Po naší cestě do Paříže a Devonshiru – a vzhledem k tomu, že můj protivník Havran stále zůstával na svobodě – mi lord Ashcombe přikázal, abych začal nosit zbraň. Tom mě chtěl naučit šermovat – sám cvičil s mečem od chvíle, kdy jsme vyrazili do Francie. Během dvou měsíců, po které jsme uvázli na jižním břehu Anglie, kde nás držely bouře a obavy z šířícího se moru, se Tomovi věnovali královi vojáci a podrobili ho přísnému výcviku. Nejenže trénoval

s mečem – se starobylym posvátným mečem jménem Věčnost, kterou mu v Paříži věnoval tajný řád rytířů templářů –, taky se naučil zacházet s kopím, válečnou sekerou a halapartnou.

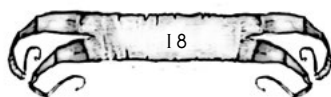
Můj kamarád byl větší a silnější než kdokoliv, koho jsem kdy znal, a lepšil se udivujícím tempem. Už teď byl docela dobrý bojovník, když uvážíme, jak krátce se věnoval tréninku. Nebyly o tom sebemenší pochyby: opravdu už dokázal zacházet s mečem.

Mně to tolik nešlo. Trochu jsem s ním trénoval – tím myslím s mečem, na halapartnu jsem neměl dost síly. Ale lákaly mě spíš střelné zbraně. Po hodinové přednášce lorda Ashcomba o tom, že střelný prach není hračka – kterou jsem považoval za zbytečně dlouhou a Tom se Sally za příliš krátkou –, jsem každý den cvičil s mušketou, karabinou i pistolí. Dospěl jsem do stavu, kdy jsem dokázal spolehlivě zasáhnout láhev na dvacet metrů – s mušketou na čtyřicet – a celkově vzato jsem ze sebe měl docela radost.

Královi vojáci viděli, jak si užívám kouř, zpětný ráz i prásknutí výstřelu, a tak mi několik dní před návratem do Londýna a před mým oslavným ohňostrojem věnovali dvě pistole. Nevšímal jsem si toho, jak si Tom zakryl obličej rukama a jak zděšeně se Sally zadržovala, a hrdě jsem si je zasunul za opasek.

Se svolením lorda Ashcomba jsem si je tam od té doby už nechal. Navíc jsem do lékárnického opasku, který kdysi patřival mistru Benediktovi a který jsem teď nosil pod šaty já, přidal střelný prach, péčovací papír a náboje. Pokud by šlo do tuhého, měl jsem zásoby na dvanáct ran.

Ve společnosti králových vojáků s pistolemi za opaskem nebyl problém. Ale teď, po návratu do Londýna, byl Dorothyin údiv pochopitelný. Jako učedník jsem nesměl nosit žádné zbraně. Napadlo mě, že je budu muset dát pryč. Zrovna když už jsem si zvykl na jejich váhu.

Nemohl jsem Dorothy prozradit, proč je mám: nesměl jsem nikomu vykládat, že pracuji pro krále. Před odjezdem jsem jí řekl, že jedu za mistrovými přáteli do Oxfordu, abych se vyhnul moru. „Ehm... jo. No..., cesty jsou teď dost nebezpečné. Tak mě napadlo..., chápeš?“ Změnil jsem téma. „Vypadá to tu líp.“

Rozzářila se. „Mnohem líp. Lidi se vrátili. Dokonce máme podnájemníky.“

To jsem rád slyšel. „Vážně?“

„Ano! Prodejce vlny, podkováře a taky nového lékaře! Přijel před měsícem, aby pomohl postavit město na nohy. Otec se ho snaží přesvědčit, aby tu zůstal. Když je doktor Parrett po smrti...“

Ta připomínka mě naplnila smutkem. Doktor Parrett položil život za obyvatele tohoto města – a taky přímo za mě. Byl to skvělý člověk. Doufal jsem, že nový lékař bude aspoň z poloviny tak slušný jako on.

„A kde je Tom?“ zeptala se Dorothy nenuceně.

Potlačil jsem úsměv. Už nějakou dobu jevila o mého kamaráda zájem. Na cestách Tom ještě vyrostl – ačkoliv to bylo neuvěřitelné – a trénink spolu s tvrdým životem ho zbavil posledních zbytků buclatosti. Se svými dlouhými vlasy teď vypadal jako Viking. Až ho Dorothy uvidí, přímo se do něj zblázní.

„Taky se vrátil,“ odpověděl jsem bezvýrazně.

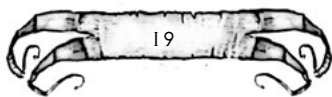
„Vyříd' mu, ať mě přijde pozdravit.“

„Neboj, vyřídím.“

Ještě mi přátelsky pokynula rukou a odešla. Vstoupil jsem dovnitř.

A ocitl jsem se doma.

Omšelý a dobře známý pult v rohu. Stoly s nádobami, sklenicemi a různými pomůckami. Vycpaná zvířata coby koníček mistra Benedikta – i můj.

Nejvíc mě však zasáhla ta vůně. Těžká vůně koření, bylin a květin. Zavalila mě jako vlna a spolu s ní i záplava vzpomínek. Jako kdyby mě vítal můj mistr. Oči se mi proti mé vůli zalily slzami.

Nebud' smutný, uslyšel jsem v duchu jeho hlas. *Pořád žiju v tvém srdci.*

A to byla pravda. Věděl jsem, že na mě dává pozor, a to mi přinášelo obrovskou útěchu. Někdy, jako třeba v téhle chvíli, mi to nicméně nestačilo.

Otřel jsem si oči a prošel se po obchodě. Bridget se mi vznesla z ruky a poletovala od stolu ke stolu, jako kdyby zdravila všechna místa, po kterých se jí stýskalo. Usmál jsem se, když si vybrala svoje oblíbené místo vysoko na policích mezi sklenicemi. Všechno bylo tak, jak jsem to tu nechal.

Skoro.

První rozdíl spočíval ve čtyřměsíční vrstvě prachu, který pokrýval úplně všechno. Tohle by mistr Benedikt nepřipustil. Budu to tady muset pořádně uklidit.

A za druhé tu byl dopis.

Někdo ho postavil na pult. Opřel ho o antimonový pohárek, který vzal z jednoho stolu, abych ho v žádném případě nemohl přehlédnout.

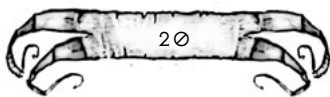
Zmateně jsem dopis vzal do ruky. Byla na něm jen dvě písmena.

Ch. R.

Ch. R. Christopher Rowe. Já.

Otočil jsem ho a uviděl jsem, že je zapečetěný červeným voskem, ale nebyl do něj otištěný žádný znak ani erb. Byl to jen prostý kruh vosku.

Zamračil jsem se. Kdo ho tu nechal? A jak se dostal dovnitř?

Přední dveře byly zamčené. Zkontroloval jsem i dílnu – zadní vchod byl zavřený na závoru, jak jsem ho nechal.

Napadlo mě, že jsem v listopadu odjížděl do Francie ve spěchu. Že bych ho tenkrát přehlédl?

Ne. Na stole, kde původně stál ten pohár, jsem viděl kroužek bez prachu. Ten, kdo tu dopis nechal, tady musel být nedávno.

Zvedl jsem ruku, abych zlomil pečeť, ale nedostal jsem se k tomu. Za zády mi zacinkal zvonek a dveře se otevřely.

Předpokládal jsem, že je to zase Dorothy. „Poslyš, nedala jsi...“ začal jsem.

Pak jsem se ale zarazil a s ohromením i radostí jsem zůstal zírat na muže, který vstoupil do mého obchodu.

„Simone!“

Byl to Simon Chastellain, mladý vikomt d’Aviron, synovec Marina Chastellaina, nejstaršího přítele mistra Benedikta. Poprvé jsem se s nimi setkal v Paříži.

Nedokázal jsem uvěřit, že je Simon tady. „Co děláte v Londýně?“ zeptal jsem se. „A jak jste věděl, že jsem zpátky?“

Neodpověděl. Vykročil ke mně, paže zvednuté a zvláštní výraz v obličejí. Nacpal jsem tajemný dopis do kabátu – předpokládal jsem, že mě Simon jde obejmout.

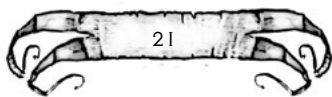
Místo toho na mě padl.

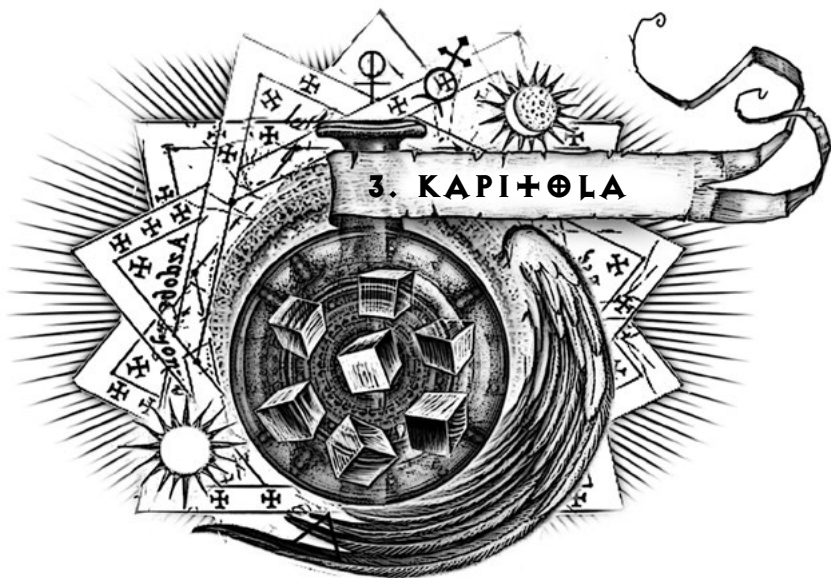
Pod jeho tíhou jsem se zapotácel a vrazil jsem do pultu. Slyšel jsem, jak antimonový pohár padá na zem a s tlumeným rachotem se kutálí po podlahových prknech pryč.

Pokoušel jsem se Simona udržet. „Simone? Co se...?“

Pod rukama, kterými jsem ho objímal, jsem cítil vlhkost a teplo. A když Simon sjel k podlaze, pochopil jsem proč. Měl jsem je celé od krve.

A Simonovi trčela ze zad dýka.

Pomoc,“ zachrptěl jsem.
Potom jsem zavolal o něco hlasitěji: „Pomoc. Pomoc!“
„Simon sklouzl na zem. Byl při vědomí, ale zmatený. „Christophere?“

Pokusil se překulit na záda, ale zabránil jsem mu v tom. Dýka trčela ve zvláštním úhlu mezi žebry. Kdyby na ni nalehl, zarazil by si ji hluboko do plic.

Položil jsem ho na břicho a přitiskl ho k zemi. „Zůstaňte tady,“ pokynul jsem. „Nehýbejte se. Pomozte mi někdo!“

Vypadalo to, že Simon je v šoku. Hmátl rukou za sebe, jako kdyby hledal zdroj bolesti. Strhl jsem jeho ruku stranou.

„Nehýbejte se,“ zopakoval jsem a zastrčil mu ruce pod tělo. Zabodnutá dýka vypadala ohavně, ale nechal jsem ji tam, kde byla. To mě naučil můj mistr.

Pokud se něco zarazí do těla, říkal, buď velice opatrný, než ten předmět vytáhneš. Může jít o jedinou věc, která brání smrtícímu krvácení.

Co mám dělat? zeptal jsem se ho.

Sežeň nějakého chirurga. Okamžitě.

O žádném chirurgovi jsem ale nevěděl. Jeden bydlíval o dvě ulice dál, ale ten odjel minulé léto před morem. Netušil jsem, jestli se už vrátil, ani jestli je ještě naživu.

Ale... Dorothy. Mluvila přece o lékaři.

Nelíbilo se mi, že bych měl Simona opustit, ale neměl jsem na výběr. Znovu jsem mu stiskl ruce a zastrčil mu je pod břicho. „Zůstaňte takhle, ano? Hned se vrátím.“

Simon pořád vypadal zmateně, ale přikývl. „Co se stalo?“

Neodpověděl jsem. Místo toho jsem přeběhl přes ulici a vykřikl jsem: „Pomoc!“

Dorothy mi vyšla naproti ke dveřím hostince. „Christophere? Co se stalo?“

„Můj přítel... je zraněný. Je tady ten doktor? Potřebuju ho.“

„Ano, je tady... Tvůj přítel? Je to Tom?“

„Cože? Ne, Tom ne. Kde je ten doktor?“

Byl právě v jídelně: podsaditý muž, nepřilíš vysoký a se širokým knírem. Seděl naproti kučeravému chlapci v modré zástěře učedníka. Teď zvedl hlavu, stejně jako několik dalších hostů, kteří přestali popíjet a sledovali rozruch.

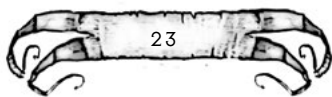
„Co se děje?“ zeptal se se silným severním přízvukem.

Nestál jsem o zástup zvědavců. A bodná rána by je jistě přilákala. A tak jsem řekl jen: „Simon..., můj přítel..., měl nehodu.“

Lékař už vstával. Všiml si mých zakrvácených rukou. „Přines mi brašnu,“ pokynul učedníkovi.

Chlapec vyběhl po schodech nahoru a my dva jsme se zatím vrátili do lékárny. Když lékař uviděl Simona na zemi, s dýkou trčící ze zad, zastavil se na prahu.

Podíval se na mě. „To je tedy pořádná nehoda.“

„Nebylo to...“ Neměl jsem čas na vysvětlování. Ani jsem nevěděl, co se vlastně stalo. „Takhle sem přišel.“

Lékař se na mě znovu zkoumavě podíval, ale jen krátce. „Musíme ho přesunout. Kde máš postel?“

„Nahore.“

Každý jsme vzali Simona pod jednu paží. Když jsme ho zvedli, vykřikl. Podíval jsem se na lékaře.

Zavrtěl hlavou. „Nedá se nic dělat.“

Šli jsme pomalu a opatrně, abychom neuhodili se Simonem o stěnu. „Nevytáhl jsi tu dýku,“ poznamenal lékař, zatímco jsme se vlekli po úzkém schodišti.

„Můj mistr mě učil, abych to nedělal.“

„Hodný kluk.“

Lékařův učeň dorazil s brašnou ve chvíli, kdy jsme vnášeli Simona do mého pokoje. Všude byly stohy knih, vyskládané do takové výšky, že se nakláněly jako stromy ve větru.

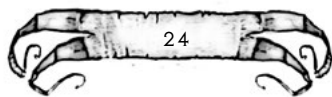
Lékař nám vyklidil cestu tím, že je jednoduše odkopl. Stohy se hroutily a porážely další a další. Za chvíli tu byla jediná hromada kůže a papíru. Trhl jsem sebou, když jsem viděl, jak špatně se s nimi zachází.

Lékař se nicméně staral jen o svého pacienta. Jemně jsme položili Simona na postel, obličejem dolů. Znovu vykřikl a zůstal nehybně ležet. Dýchal krátce a přerývaně.

„Ustup.“ Lékař mě odstrčil. Učeň prokličkoval mezi knihami k mému stolu, udělal na něm místo a začal rozkládat mistrovy nástroje.

Překvapilo mě, kolik mezi nimi bylo nožů a pilek. „Vy jste chirurg?“

„Sloužil jsem v armádě,“ řekl lékař, jako kdyby to byla odpověď na mou otázku. Což nejspíš byla. Jistě už viděl mnohem horší

zranění než tohle. „Nepatřím k jejich cechu, jestli se mě ptáš na tohle. Hodláš jim to oznámit?“

Ptal se vážně. Podle zákona měli všechny operace provádět členové Společnosti holičů a chirurgů. Za tohle by se dostal do vážných potíží. „Ne.“

„Tak dojdi pro svého mistra. Budu potřebovat pár věcí.“

„Já nemám mistra,“ řekl jsem.

Zamračil se. „Nemluv nesmysly, chlapče. Copak tam dole není jeho obchod?“

„Ne, ten je můj. Je... Můj mistr byl zavražděn. Vloni. Odkázal mi ten obchod i celý dům. Měl jsem dostat nového mistra, ale cech lékárníků se mnou nechce mít nic společného.“

Lékař si odfrkl. „Politika, co?“

Přikývl jsem.

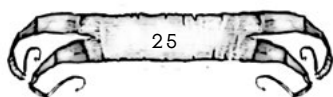
„Tak dobře,“ řekl. „Pozlobíme cechy společně, co ty na to?“ Zazubil se. „Potřebuji vodu, nejmíň čtyři džbery, a tolik látky, kolik seženeš. A potom mi přines něco, čím zakrýváš rány.“

„A něco na bolest?“ zeptal jsem se.

„Ne, dokud nebudu hotový. Tak běž. A ty,“ kývl na svého učně, „odklid ty zatracené knihy.“

Udělal jsem, co po mně ten lékař chtěl. S hrudníkem sevřeným panikou jsem seběhl ze schodů. Látky nebyly problém – měli jsme tu spousty hadříků na utírání rozlitých léků. Pokud šlo o vodu, za normálních okolností bych jí měl plný sud, ale voda v něm teď byla čtyři měsíce stará a zatuchlá. Musel jsem ke studni.

Litoval jsem, že tu nejsou Tom a Sally. U dveří hostince jsem si však všiml ustarané Dorothy, a tak jsem požádal o pomoc ji. Každý jsme popadli dva džbery, naplnili je a udýchaně je dověkli do mého pokoje.

Učeň je od nás převzal ve dveřích. Statná postava lékaře nám stínila výhled, ale viděl jsem, že rozřezal Simonovy šaty.

Na prostěradle byla krev. Dorothy při pohledu na ni zbledla a zbělala ještě víc, když se lékař pustil do práce a Simon zavyl. Odvedl jsem ji dolů do obchodu.

Přilétla ke mně Bridget, poplašená vším tím zmatkem. Chvíli jsem ji pochoval a položil jsem ji na pult. „Musím poslat zprávu do Whitehallu.“

Moje slova byla tak nečekaná, že Dorothy rázem zapomněla na výjev v mém pokoji a zůstala na mě zírat. „Do paláce?“

„Ano.“ Načmáral jsem pár řádků na kus papíru, který jsem vytáhl zpod pultu. „Dokážeš sehnat někoho, kdo to zaneše lordu Ashcombovi? Ten vzkaz se musí dostat přímo k němu a musí si ho hned přečíst. Za toho poslíčka ti zaplatím, jenom mi to pak připomeň.“

„Ashcombovi?! Královu správci?! Christophere, do čeho ses to namočil?“

„Prosím, Dorothy. Vážně potřebuju tvoji pomoc.“

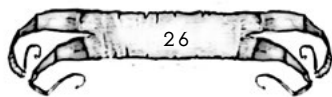
Chvíli na mě ještě civěla a pak se podívala na pistole za mým opaskem. Vzala ode mě dopis. „Odnesu to tam sama.“

„Děkuju,“ přikývl jsem vděčně.

Ve dveřích se zastavila a ohlédla se na mě. „Změnil ses,“ řekla.

Opravdu? Tak jak to, že jsem si pořád připadal jako neužitečný, bezradný kluk smýkaný vírem událostí, kterým nerozumí? Ani jsem nedokázal ochránit svoje přátele.

Dorothy odešla. Snažil jsem se nevnímat Simonův křik a pustil jsem se do práce.

Prvním úkolem bylo připravit medovou mast. Šlo o recept mistra Benedikta a měla se nanášet na rány. Jakmile byla hotová, odnesl jsem ji nahoru a nechal ji na chodbě před svým pokojem. Potom jsem se vrátil do dílny, abych se pustil do přípravy něčeho proti bolesti. Výtažek z vrbové kůry nemohl na takhle silnou bolest stačit – potřeboval jsem makový odvar.

Bridget poletovala po dílně, rozrušená Simonovým křikem, ale neměl jsem čas ji uklidňovat. Znovu jsem zalitoval, že tu není Tom a Sally. Práce mě naštěstí rozptýlila a Simonovy steny s ubíhajícím časem slábly. Doufal jsem, že to je známka toho, že operace končí, a ne toho, že...

Zachvěl jsem se. Nechtěl jsem na to ani pomyslet.

Jen co byl makový odvar hotový, odnesl jsem ho nahoru. Zdálo se, že právě včas, protože lékař s učněm už obvazovali Simonovu ránu. Použili i medovou mast – viděl jsem, jak mu ji rozetřeli po zádech.

„Nech ten odvar tady,“ pokynul mi lékař. Poslechl jsem a vrátil se dolů, kde jsem přecházel po obchodě sem a tam a čekal jsem.

Když dorazil lord Ashcombe, měl s sebou čtyři vojáky. Dva zůstali u koní a dva ho doprovodili dovnitř.

„Kde je Chastellain?“ zeptal se.

„Nahore,“ odpověděl jsem. „Lékař...“

Než jsem stačil domluvit, lékař sešel dolů a zastavil se na prahu. V ruce držel hadr a šaty měl potřísněné krví.

Zůstal zírat na vojáky, na jejich kožené košile ozdobené královským erbem. Pak si všiml lorda Ashcomba a ohromeně se otočil ke mně.

Poznal v něm králova správce. Vzhledem k Ashcombově černému oblečení, jizvě na obličejí, pásce přes oko a poraněné ruce to nebylo těžké. Přesto jsem je představil.

„Lord Richard Ashcombe, markýz z Chilliunghamu,“ řekl jsem. „A doktor...“ Uvědomil jsem si, že neznám jeho jméno.

„Kemp,“ doplnil lékař a mírně kývl hlavou. „John Kemp z Newcastlu.“

Tím se vysvětloval jeho severní přízvuk. Zmateně se na mě pousmál. Dokázal jsem uhodnout, co si asi myslí: *Učeň bez mistra, zato s pistolemi, a králova pravá ruka. Co se tady děje?* Byl jsem rád, že se nezeptal.

„Jaký je jeho stav?“ oslovil ho lord Ashcombe.

„Myslím, že dobrý,“ řekl doktor Kemp a já jsem vydechl úlevou. „Váš přítel má vynikající šanci na zotavení.“

„Slyšel jsem, že ho bodli dýkou do zad.“

„M-hm. Ano. To za normálních okolností život zrovna neprodlužuje. Ale v tomto případě musím říct, že váš přítel měl andělské štěstí.“ Něco ještě jednou otřel do hadru a pak nám ten předmět ukázal.

